

LESSON 27

THE BUDDHA’S ILLNESS AND ANNOUNCEMENT (2)

Even though the Buddha was giving such a clear suggestion, Venerable Ananda could not understand its meaning to ask the Buddha to live longer for the good, benefit, and happiness of the many, out of compassion for the world. At that time Venerable Ananda could not understand because his mind was confused.

The Buddha addressed him, “You may leave me, Ananda, for a while.” So Ananda went and sat under a nearby tree.

The Buddha had appeared on earth to teach the seekers of Truth how to see things as they truly are and to show the path for deliverance from all the ills of life. The Buddha reflected about the long years of teaching He had performed to fulfil His purpose. He felt that He had given all the necessary instructions to His followers, both monks and the lay followers. Not only were they following His teaching, they were also able to teach the teachings to others. He therefore decided not to live up to His full life span and announced to Venerable Ananda that He would pass away in three months’ time.

သင်ခန်းစာ (၂၇)

မြတ်စွာဘုရားနာမကျန်းမှုနှင့် မိန့်ဆိုမှု (၂)

မြတ်စွာဘုရားက ထိုကဲ့သို့ အကြံဉာဏ်ကို ရှင်းလင်းစွာ မိန့်ကြားပါသော်လည်း အရှင်အာနန္ဒာက နားမလည်နိုင်ဘဲ မြတ်စွာဘုရားအား အများအကျိုး သတ္တဝါတို့အပေါ် အကြင်နာထားသောအားဖြင့် အားလုံးစိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စေရန် ဒီထက်အသက်ရှည်နေထိုင်ပေးပါရန် မြတ်စွာဘုရားအား မလျှောက်ထားခဲ့ပေ။ ထိုအချိန်တွင် အရှင်အာနန္ဒာရဲ့စိတ်များရှုပ်ထွေးနေသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဆိုလိုရင်း မိန့်ဆိုစကားများကို နားမလည်နိုင်ခဲ့ပေ။

မြတ်စွာဘုရားက အရှင်အာနန္ဒာအား “အာနန္ဒာ ငါဘုရားအား ခေတ္တထားနှင့်ခဲ့” ဟု မိန့်ဆိုသဖြင့် အနားရှိသစ်ပင်ရင်းတွင် ပြောင်းရွှေ့ သီတင်းသုံးနေခဲ့သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဒီကမ္ဘာလောကကြီးတွင် အမှန်တရား ဓမ္မကို ရှာဖွေသိလိုသူများအတွက် ပွင့်ထွန်းခဲ့ပြီး အရှိကို အရှိအတိုင်း အမှန်ကို သဘာဝအမှန်အတိုင်း တွေ့မြင်နိုင်အောင် မကောင်းမှု အကုသိုလ်များ အားလုံးတို့မှ လွတ်ရာလမ်းကြောင်းကို ဖော်ပြပေးခဲ့လေပြီ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း များစွာသော

နှစ်ကာလအပေါင်းတွင် သင်ကြားဟောပြော လမ်းညွှန်ပေးခဲ့သည်များကို ပြန်လည်သုံးသပ်ခဲ့လေသည်။ သိစရာ သင်စရာ လမ်းညွှန်ပေးစရာ မှန်သမျှတို့ကို အချင်းမရှိ အလုံးစုံသော တပည့် သံဃာတော်များ၊ ဘိက္ခု ဘိက္ခုနီများနှင့် တပည့် တကာ တကာမများ အားလုံးတို့ကို သွန်သင်ဆုံးမပေးခဲ့လေပြီ။ မြတ်စွာဘုရားဟောပြော သင်ကြားခဲ့သည် များကို တသွေမတိမ်းလိုက်နာ ကျင့်သုံးပါက တရားဓမ္မများကို တခြားသူများအား ပြန်လည်သင်ကြား လက်ဆင့်ကမ်း နိုင်ကြလိမ့်မည်။ ထိုသို့ သုံးသပ်ကာ သက်တော်အပြည့်ထပ်တိုးနေနိုင်သော်လည်း မနေတော့ရန် ဆုံးဖြတ်ကာ အရှင်အာနန္ဒာအား သုံးလကြာသောအချိန်တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူမည်ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

Only then Venerable Ananda remembered what the Buddha had said earlier and begged Him to live for a longer period for the good and happiness of all.

“Enough, Ananda, do not beg me. The time for making such a request is now past. Let us now go to the Hall with the Pointed Roof in the Great Wood, Ananda,” said the Buddha.

When they arrived at the Great Hall, He said, “Ananda, go and summon all the monks living in Vesali. Ask them to meet at the service hall.”” When the monks had all come, He spoke to them, “Whatever truths I have taught you, study them and put them into practice, so that the Holy life may last long for the good and benefit of the many.

“All component things must grow old and pass away. Work out your salvation with diligence. At the end of three months from this time, the Blessed One will pass away. My age is now full ripe: my life draws to its close. I leave you, I depart, relying on myself alone. Be diligent, mindful and virtuous. Keep watch over your own hearts. Who lives out diligently this Law and Discipline will! leave the round of rebirths and make an end of suffering.”

ထိုအခါကျမှသာလျှင် အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား အစောက မိန့်တော်မူသည်ကို သတိရ သဘော ပေါက်ကာ သက်တမ်းတိုးနေပေးပါရန်လျှောက်ထားလေတော့သည်။ အများစိတ်ချမ်းသာ၍ အကျိုးစီးပွားများစေဖို့ အတွက် နေပေးပါရန် တောင်းပန်လျှောက်ထားလေတော့သည်။

“တော်ပြီး အာနန္ဒာ မတောင်းပန်တော့နှင့်၊ တောင်းဆိုလျှောက်ထားရမည်အချိန်ကျော်လွန်ခဲ့လေပြီ။ သစ်တော ထဲရှိ ခေါင်မြင့်ထောင်သော အမိုးရှိသော ခန်းမဆီသို့ သွားအံ့ အာနန္ဒာ” ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ထိုခန်းမသို့ရောက်သော် မြတ်စွာဘုရားက “အာနန္ဒာ သွားလော့၊ ရဟန်းအပေါင်းတို့အား ဒီခန်းမဆီသို့ စုဝေး ကြရန်သွားခေါ်ပါလေ။ ရဟန်းများရောက်လာကြကုန်သော် မြတ်စွာဘုရားက “ငါဘုရား မိန့်ကြား ဟောပြောခဲ့သော

တရားဓမ္မတို့ကို မပြတ်လေ့လာ လက်တွေ့ ကျင့်သုံးကြကုန်လော။ ဤသို့ဖြင့် သာသနာတော်ကြီးသည် အများ သတ္တဝါတို့ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှါ အခွန်ရှည်အောင် စောင့်ထိန်းကြလေတော့။

အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ပေါ်နေသော သင်္ခါရတရားတို့သည် အိုမင်းရင့်ရော် သေဆုံးကြရမြဲဖြစ်သည်။ မသေ သောတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ရှာကြလေတော့။ ဒီနေ့ကစလို့ သုံးလပြည့်သောနေ့တွင် ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု တော့မည်။ ငါသက်တော်လည်းရပြီ ဘဝနိဂုံးအဆုံးသတ်ရန်နီးလေပြီ။ ငါကိုယ်တော်မြတ်လည်း တစ်ပါတည်း ထွက်ခွါတော့မည်။ မမေ့မလျော့သော သတိတရားနှင့် မြင့်မြတ်စွာ ကြိုးစားအားထုတ်နေကြလော့။ ကိုယ်စိတ်နှလုံးကို အမြဲဖြူစင်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြလေတော့။ တရားကို စောင့်ရှောက်ကြ တရားဓမ္မ ဝိနည်းတော်တို့နှင့် ကောင်းစွာနေထိုင်သောသူသည် ဘဝများစွာနှင့်သံသရာရှည်ကြီးရဲ့ အဆုံးသတ်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု နိုင်ပေလိမ့်မည်။

All the Buddha's disciples were grieved to hear the sad announcement of His death in such a short time to come. All of them came forward to pay their last respects except one monk named Dhammarama. They did not know why he did not come and suspected him of not being loyal and dutiful to the Buddha.

This matter was reported to the Buddha who summoned Dhammarama to His presence to explain his absence to all the other monks. He then replied that since the Buddha would be passing away in three months' time, he thought that the best way of honouring the Teacher was by attaining Arahantship before His death.

'Excellent, excellent! He who loves me should follow the example of Dhammarama. He honours me most who practises my teaching best,' said the Buddha in praise of this monk.

The Buddha decided to continue His last journey the next morning. His next destination was the little village of Pava.

တပည့်သံဃာတော်တို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားရဲ့ တိုတောင်းလှသော အချိန်အတွင်း ရောက်ရှိလာမည့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူမည့် သတင်းကို ကြားသော် အလွန်ကြေကွဲဝမ်းနည်းကြ ငိုကြွေးကုန်ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားအနား ချည်း ကပ်၍ နောက်ဆုံးဂါရဝပြုကြသော်လည်း ဓမ္မရာမအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအနားမရှိလေပြီ။ ပရိသတ်ကြီးသည် ထိုရဟန်း မြတ်စွာဘုရားအပေါ် မရှိသေ မလေးစား၍ လာရောက် ဂါရဝမပြုဟု ထင်မြင်ကြ ကုန်လေသည်။

ထိုအကြောင်းအရာကို မြတ်စွာဘုရား ကြားသိသော် ဓမ္မရာမအား မြတ်စွာဘုရားထံ အခေါ်လွှတ်၍

ရှင်းပြစေလေသည်။ ဓမ္မရာမရဟန်းသည် ဤသို့ ပြန်လည်ဖြေကြားလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးလပြည့်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ဆရာအား အမွန်မြတ်ဆုံး အကောင်းဆုံးသော ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းဖြင့် အရဟတ္တမဂ် ဖိုလ်ရအောင် ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဂါရဝပြုနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

“သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု” ငါဘုရားကို ချစ်သော သူသည် ဤဓမ္မရာမရဟန်းကဲ့သို့ ကြိုးစားအားထုတ် တရားကျင့်မှုနှင့် ဂါရဝပြုလေလော့” ဟု မိန့်တော်မူကာ ထိုရဟန်းကို ချီးမွမ်းစကားဆိုလေသည်။

နောက်နေ့ နံနက်တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် ခရီးဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ပါဝါမည်သော ရွာသို့ ခရီးဆက်ကြွချီတော်မူလေသည်။

